

Posudek oponenta bakalářské práce

Autor, práce: Miroslav Kašpárek: Politické atentáty v meziválečné Evropě (1934)
 Vedoucí práce: PhDr. Jiří Hnilica, Ph.D.
 Rok: 2015
 Rozsah: 81 stran

Hodnotící kritéria

	<i>splňuje</i>	<i>splňuje z větší části</i>	<i>splňuje z menší části</i>	<i>nesplňuje</i>
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.		X		
Metody využité autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.			X	
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu.		X		
Struktura práce je vyvážená a logická.			X	
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu.		X		
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb.			X	
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie.			X	
Autor správně cituje.			X	
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).	X			

Celkové hodnocení (slovně)

Miroslav Kašpárek se ve své bakalářské práci zaměřil na čtyři politické atentáty, které se uskutečnily v Evropě v roce 1934, a snažil se zjistit, jakým způsobem na tyto události reagoval československý tisk. I když práce vykazuje některé nedostatky obsahového i technického rázu, je zde patrný významný posun oproti dříve předložené (a neobhájené) autorově práci. M. Kašpárek se pokusil zasadit vybrané atentáty do širšího historického

kontextu a zároveň zobecnit poznatky získané analýzou novinových článků. Předložená bakalářská práce tak již není pouhým přepisem citací jednotlivých novinových textů. Zajímavé je kupříkladu zjištění, že zavraždění francouzského ministra zahraničí Louise Barthoua bylo na stránkách československého tisku zastíněno smrtí jugoslávského krále Alexandra I., jenž byl vnímán jako „slovanský monarcha“ a hlava spřátelené země. Přitom zavraždění Barthoua mělo v dlouhodobém horizontu pro Československo závažnější důsledky, jelikož znamenalo konec myšlenky kolektivní bezpečnosti a tím i počátek zahraniční agrese nacistického Německa.

I nadále mám bohužel k práci řadu výhrad. První se týká samotné zvolené koncepce. Domnívám se, že zaměření na více atentátů v širším časovém období by bylo bývalo zajímavější a skýtalo by i větší prostor pro komparaci. Nabízí se také otázka, zda lze zavraždění Engelberta Dollfusse označit za atentát – rakouský kancléř byl o nacistickém pokusu o převrat informován a podnikl kroky, které jej zmařily (rozpuštění schůze vlády). Dolfuss tak ozbrojený útok očekával a s trochou nadsázky se dá říci, že svým vrahům fakticky vyšel vstříc, na rozdíl od Louise Barthoua, Alexandra I. či Sergeje Kirova, pro něž byl atentát naprostým překvapením. Autor se také podle mého názoru mohl zaměřit na další politický atentát, který se odehrál ve sledovaném období – a sice na vraždu bývalého německého kancléře generála Kurta von Schleichera, který byl spolu se svojí manželkou zastřelen 30. července 1934 nacisty v rámci tzv. Noci dlouhých nožů. I když Schleicher nebyl již v době vraždy aktivním politikem, jednalo se o významnou postavu a jeho smrt byla způsobena právě jeho politickou činností. Autor se také příliš nevěnuje tomu, co znamenaly politické atentáty pro české prostředí. Zmiňuje sice atentáty na Karla Kramáře a Aloise Rašína, nicméně již nedodává, že v porovnání s řadou ostatních evropských zemí, které zažívaly vlnu politických atentátů již od sklonku 19. století, byl výskyt tohoto fenoménu v českém prostředí fakticky minimální. Československo tak mělo ve třicátých letech ze všech států Střední Evropy nejmenší zkušenosti s politickými atentáty, přičemž tato forma násilí do něj byla „exportována“ ze zahraničí.

Práce obsahuje značné množství překlepů a věcných chyb. Autor dokonce několikrát nesprávně uvádí jméno jedné ze zvolených obětí atentátu – Sergeje Mironoviče Kirova označuje za Minoroviče (s. 8, 64). Dále autor píše slovo „Němci“ s malým počátečním písmenem (s. 11), stejně jako „Masarykův slovník“ (s. 12) nebo „Lidové noviny“ (s. 16). Nesprávně skloňuje některá jména (Planetta – s. 23, Rintelen – s. 25, 35) a také zde najdeme chyby ve shodě podmětu s přísudkem (s. 8 – „odkud zavraždění pocházely“, s. 14 – „politické strany měli kontrolu“). Jméno britského historika Roberta Conquesta uvádí autor v seznamu literatury jako „Conquseta“ (s. 79), v poznámce pod čarou jej pak cituje jako „ROBERT, C.“ (s. 8).

I přes výše uvedené výhrady se domnívám, že práce Miroslava Kašpárka splňuje podmínky kladené na bakalářskou práci a doporučuji ji k obhajobě.

V Praze, 11. ledna 2016

PhDr. Petr Koura, Ph.D.